
Conjunts universitaris

Autor:

Data de publicació: 25-07-2014

La música dels 60'

Des de la fi dels anys 50 i durant la dècada dels anys 60 vam assistir a un període en el qual la societat valenciana, després d'una dura postguerra i a partir d'una moderada millora de les condicions de vida, va començar a absorbir noves tendències culturals. En aquest context, ja des de la fi dels anys cinquanta, molts joves i adolescents experimentaren una sensació de tedi, especialment pel que feia a la cultura oficial, la qual cosa va provocar una reacció entusiasta de la joventut a l'arribada de nous corrents culturals, i el rock and roll en va ser un.

El règim franquista no va dificultar especialment les activitats d'aquests primers conjunts, ja que no els va considerar com un perill polític. Les autoritats van jugar més aviat un paper ambigu. D'una banda, van facilitar l'activitat d'aquests conjunts. El Sindicato Español Universitario (SEU) els va proporcionar un local on poder fer les seues activitats: el Club Universitario, que seria la base d'operacions dels conjunts pioners. D'altra banda, però, les autoritats les van dificultar amb la censura i amb entrebancs burocràtics com ara el carnet de músic.

A poc a poc, als primers anys 60, el nucli inicial de músics i seguidors del rock que havia sorgit en àmbits universitaris es va eixamplar amb un conglomerat de persones conformat per músics, aficionats i seguidors del rock.

Musicalment, aquesta primera fase es va caracteritzar per la influència del rock and roll, que va entrar a Espanya amb prou retard i especialment a través de grups sud-americans, com ara Los Llopis o Los Teen Tops. Però també es va nodrir d'altres influències, com la música italiana, amb figures com Adriano Celentano, o la francesa, representada principalment per Johnny Hallyday. En aquesta fase, musicalment predominaren les versions i els grups valencians com ara Los Caliope, Los Milos o Los Pantalones Azules van ser autèntics pioners en l'enregistrament de música rock a Espanya.

El 1963, un fet simbòlic, el viatge de Bruno Lomas i Los Rockeros a França, va marcar el pas (que s'havia produït gradualment) a una segona època del rock valencià. Principalment perquè la millora de les condicions econòmiques i factors com l'afluència de turistes i el relatiu oberturisme del règim van permetre que l'absorció de noves tendències culturals juvenils fóra molt més ràpida. Així s'acabà de consolidar una cultura pop-rock, especialment a partir de 1964, quan aquest canvi de tendència es va accelerar amb l'entrada al país de noves influències musicals i culturals com el pop, el beat anglès o el yeyé francès.

En aquests anys, alguns dels conjunts valencians com Los Top Son, Los Rockeros, Els 4Z, Los Huracanes, Los Protones, Los Pepes o Los Diapasons van arribar a la plenitud musical. Bruno Lomas, un dels rockers valencians més representatius, va iniciar la seua carrera en solitari, mentre sorgien molts conjunts nous, alguns dels músics dels quals arribaren a fer-se professionals. Del predomini de versions es va passar al predomini de composicions pròpies, i grups com Los Huracanes i més tard Els 5 Xics es van projectar discogràficament amb ambicioses perspectives dins del panorama musical espanyol, tot i que la majoria van ser truncades per la falta d'una indústria musical valenciana i per les menors possibilitats de promoció dels grups valencians davant dels seus homòlegs de les dues grans urbs, Barcelona i Madrid, i també per les facilitats que suposava la proximitat de les cases discogràfiques. Tot i això, el rock valencià estava vivint la seua primera dècada daurada i la cultura pop-rock estava ja consolidada.